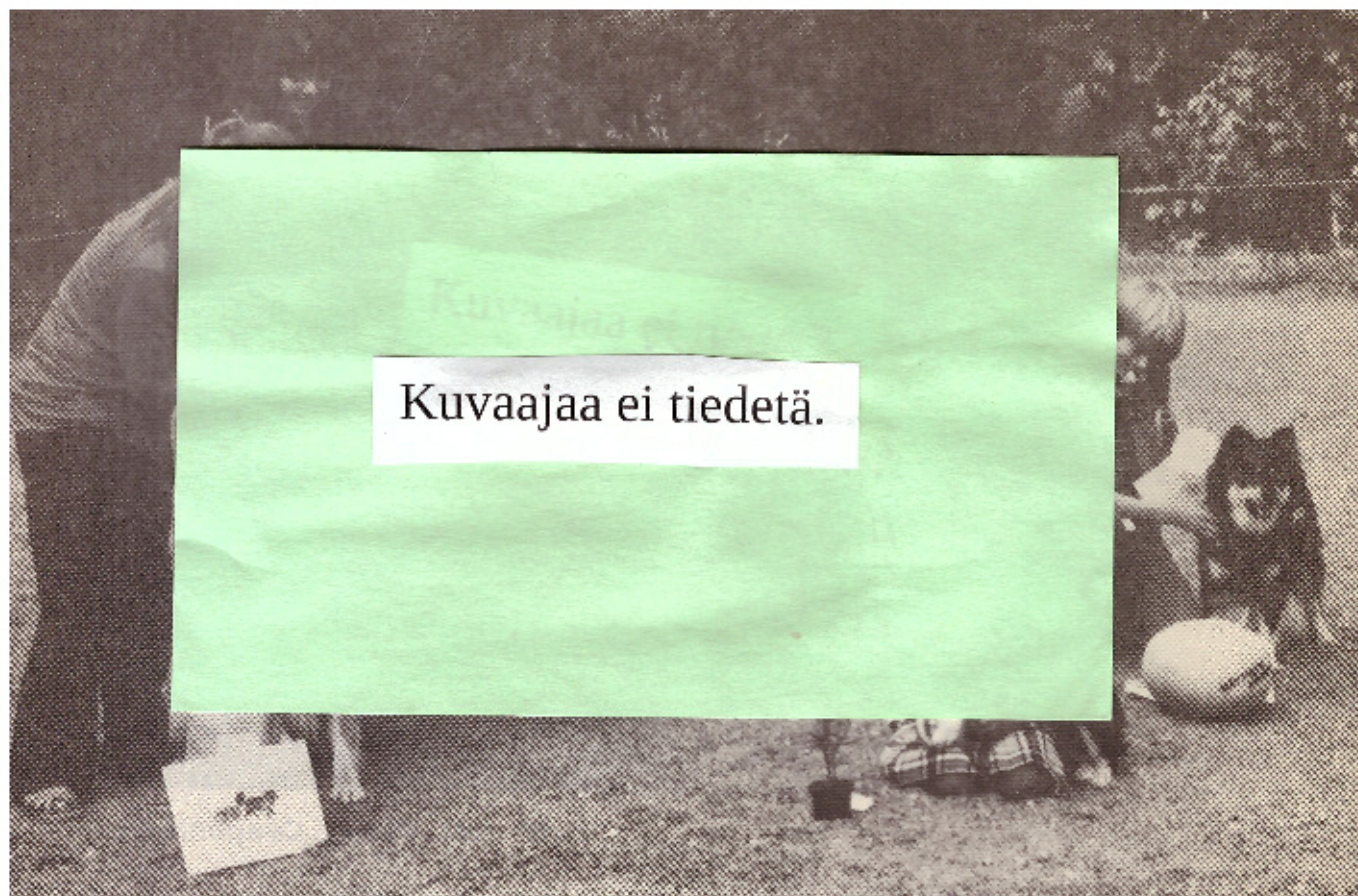

Katselmuksessa yleisö valitsi näyttelyn kauneimman koiran. Tässä neljä parasta omistajineen. Koiraton ihminen keskellä on näyttelyn ulkemuototuomari Kerttu Alm.

Yhteydenotto Kennelliittoon

Paimensukuisen Lapinkoiran Seura ry:n johtokunnan kokouksessa 23.10.1983 Aila Korhonen esitti, että Suomen Kennelliittoon tulisi ottaa yhteys paimensukuisen lapinkoiran aseman tunnus-
tamiseksi. Hän esitti myös, että koska hänet erotettiin SKL:n jäsenyydestä määräajaksi (valituslautakunnan päätös 13.5.-83, Koiramme 10/83), hänen asemansa seuran puheenjohtajana muodostuu vakavaksi esteeksi neuvotteluille Kennelliiton kanssa. Tästä syystä hän esitti eronpyynnön Paimensukuisen Lapinkoiran Seura ry:n puheenjohtajan tehtävästä ja jäsenyydestä johtokunnassa. Johtokunta hyväksyi Aila Korhosen esityksen.

Seuran puheenjohtajana toimii seuraavaan vuosikokoukseen asti johtokunnan varapuheenjohtaja Maija Huttunen.

Johtokunta kiittää Aila Korhosta ansiokkaasta monivuotisesta työstä Paimensukuisen Lapinkoiran Seura ry:n puheenjohtajana.

Kuvaajaa ei tiedetä.

SF MVA Peski Ceepunhutsi

Puheenjohtajan palsta

Johtokunnan järjestäytymiskokouksessa keväällä 1983 minut valittiin varapuheenjohtajaksi ja sääntöjen mukaan, jos puheenjohtaja eroaa, johtaa seuraavaan vuosikokoukseen asti seuran toimintaa varapuheenjohtaja. Kiitän luottamuksesta ja pyydän samalla koko jäsenistön tukea itselleni ja johtokunnalle tehtäviemme hoidossa.

Ensimmäisenä ja vaikeana tehtävänä tulee olemaan liittyminen Suomen Kennelliittoon. Seura tarkoitettiin aikanaan Kennelliiton alaiseksi kenneljärjestöksi, mutta valitettavat henkilökysymykset estivät tämän. Seura on nyt yrittänyt poistaa omalla tahollaan nämä ongelmat ja toivoo yhteistyötä SKL:n kanssa.

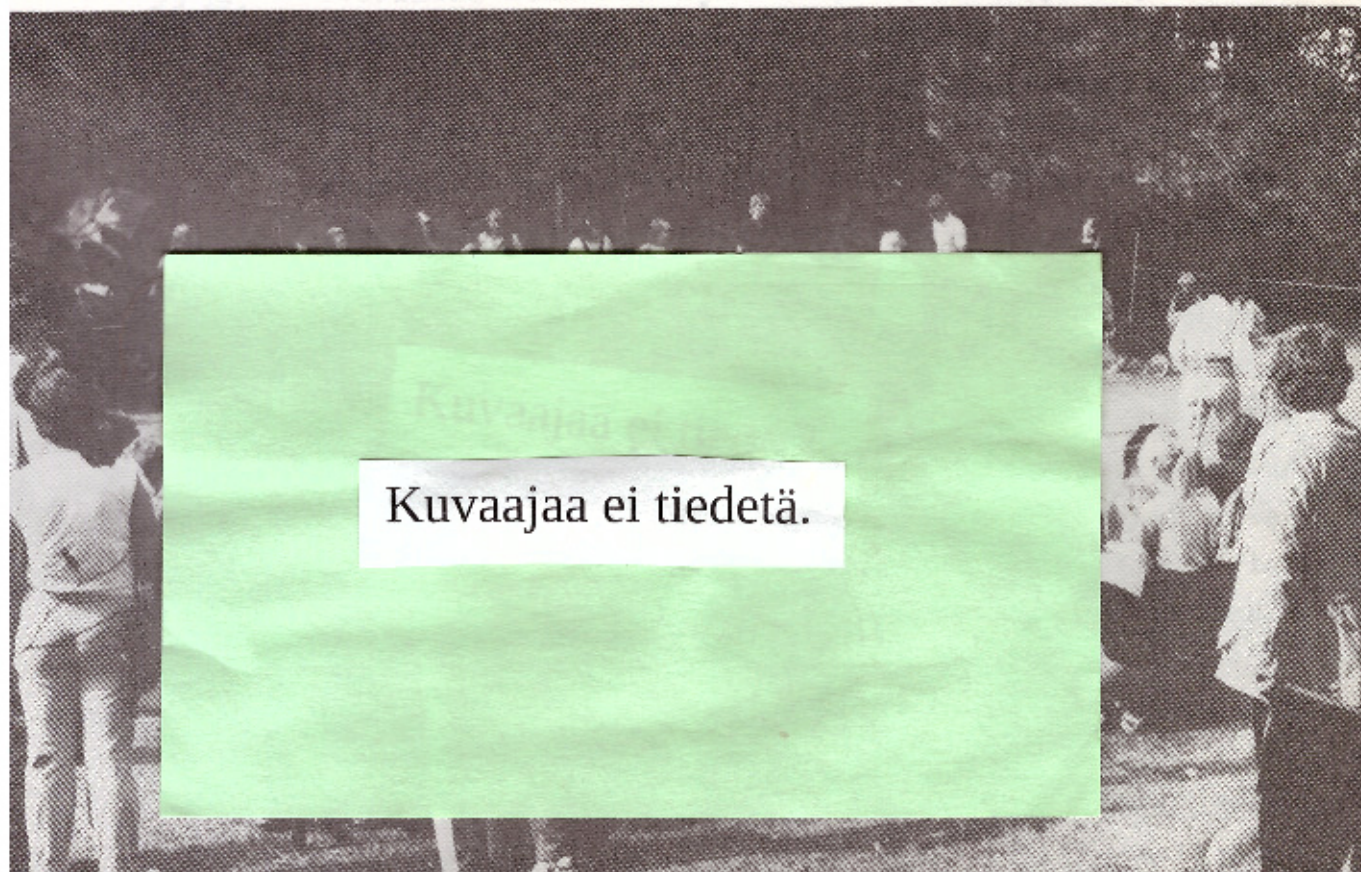
Vuonna 1971 tapahtuneen lapinkoiran rekisterin avaamisen jälkeen Kennelliiton hallitus hyväksyi 43 pitkäkarvaista maatisporokoiraa tähän rekisteriin. Kennelliiton lapinkoiran re-

kisterissä tällä hetkellä olevista koirista noin 2/3 polveutuu yksinomaan näistä 43:sta koirasta. Neuvotteluissa Kennelliiton kanssa seuramme ei tule hyväksymään mitään "lehmänkauppoja" tarkoitusperänsä suhteen. Paimensukuisiksi lapinkoiriksi hyväksytään ainoastaan koirat, jotka sataprosenttisesti polveutuvat näistä 43:sta kantakoirasta. Risteytykset, jotka ovat 50%:sesti tai vaikkapa 90%:sesti paimensukuisia, eivät kuulu seuramme edustamaan rotuun, emmekä hyväksy urostemme käyttämistä astutuksiin risteytettyjen narttujen kanssa.

Seuramme ensisijaisena tarkoituksena on säilyttää tämä rotu aitona ja alkuperäisenä. Tähän työhön tarvitsemme sekä jäsenistömme että Suomen Kennelliiton tuen.

Maiga Huhtanen

Tottelevaisuusnäytös

Puheenjohtajan palsta

Vuodeksi eteenpäin olen lupautunut peräsimen pitäjäksi, kiitos luottamuksesta - toivokaamme että kelit ovat hyvät ja miehistö kunnossa. Omat rantavetemme ovat olleet miellyttäviä purjehtia. Me KAIKKI haluamme säilyttää vetemme puhtaina ja pilaantumattomina, mutta koska VIRRAT ovat ulkoapain voimakkaat, meidän on tehtävä työtä. Tämä työnteko tulee ehkä hieman muuttumaan tällä purjehduskaudella, sillä minä olen lähinnä suunnanpitäjänä. Ail-
lan valtakaudella me löysimme kurssin ja nyt jatkamme siitä mi-
hin jäimme.

Tarkoitukseni on, jos suinkin mahdollista, työllistää teidät kaikki, sillä tämä on meidän yhteinen asiamme ja sen toteuttamiseen tarvitaan meitä kaikkia. Tehdään työnjako ja kukin tekee sen mihinkä pystyy.

Ensimmäiseksi voisimme laittaa "hauvelit" kuntoon: pese, harjaa; laihduta! Toiseksi katsomme itsellemme sopivimman näytteen kesällä ja ilmoittaudumme sinne. Paimensukuisten omaan katselmukseen tulevat tietysti KAIKKI. Tässä yhteydessä haluaisin valaa teihin uskoa tulevaisuuteen, elikkä vaikka sieltä näytelystä tällä hetkellä putoaakin kännyyn sinistä ja keltaista nauhaa, ei pidä lannistua. Tämä "KANTTI X KANTTI" on vain tämän hetken ilmiö. Totuus voittaa aina kuitenkin. Meidän on näytettävä suurelle yleisölle näitä kauniita paimensukuisia, jotta ihmiset voisivat omin silmin nähdä miltä näyttää paimensukuinen verrattuna "kantti x kantti". Arvosteluissa lukee nykyään usein miinuksena "porokoiramainen" mutta olkaamme tyytyväisiä, että siinä ei lue "lapphundmainen" sillä sehän on jotain aivan muuta.

Kolmanneksi toivoisin, että kaikille joilla on mahdollista käyttäisivät hyväkseen korkeatasoista tottelevaisuuskoulutustamme. On ilo omistaa koira joka tottelee sinua eikä päinvastoin. Näillä paimensukuisilla on vielä harvinaisen paljon tuolla korvien välissä, elikkä se on lähinnä kiinni meistä ohjaajista, kuinka ahkerasti treenaamme koiriemme kanssa.

Neuvottelut Suomen Kennelliittoon liittymisestä on aloitettu, mutta näyttää tällä hetkellä siltä, että odotellaan ja neuvotellaan. Meillä ei ole hoppua, me teemme rauhassa omaa arvokasta työtämme.

TUULTA PURJEISIIN MIEHISTÖ.

Maija Huhtinen

Puheenjohtajan palsta

Tahdot vihdoin tietää,
rehellisesti, kuka minä olen.
Rehellisesti, kuka milloinkin.
Tahdot tietää mitä etsin.
Totuutta, tietenkin.

Olisikohan tuossa runossa jotain meillekin. Olemme nyt oike-
astaan vasta alussa. Tähänasti olemme tunnustelleet, kuunel-
leet ja neuvotelleet. Nyt meidän kaikkien on aika ryhtyä to-
teuttamaan yhdistyksemme tarkoitusta: säilyttää poronpaimen-
nukseen käytetystä luonnonkannasta polveutuvat lapinkoirasu-
vut.

Tämä kaikki meidän on tehtävä omin voimin, sillä tällä hetkel-
lä seurallamme ei ole mitään yhteyttä Suomen Kennelliiton
kanssa. Tilanne ei kuitenkaan ole huono, sillä meillä on pal-
jon tietoa ja taitoa takanamme. Ainoa heikko lenkki on aktii-
visten jäsenten "talviunet". Nyt soitankin kaikille herätys-
kelloa ja toivon teidän todella heräävän. Ottakaa meihin yh-
teyttä ja kertokaa mitä mieltä olette seurastamme, mitä siltä
toivotte jne.

Tänä puh.joht.kautenani minulta on kysytty, että mitä mieltä
olen tästä "meidän tyyplistä". Ihan hyvä koiraksi, voisi sa-
noa. Katselmuksessamme näimme joukon 1-luokan koiria ja kuten
muistamme ne erosivat ulkonäöltään melkoisesti toisistaan.

"Meidän tyyppi" ei olekaan niin kapea-alainen kuin melko ylei-
sesti oletetaan, mutta eiväthän kantakoiratkaan olleet saman-

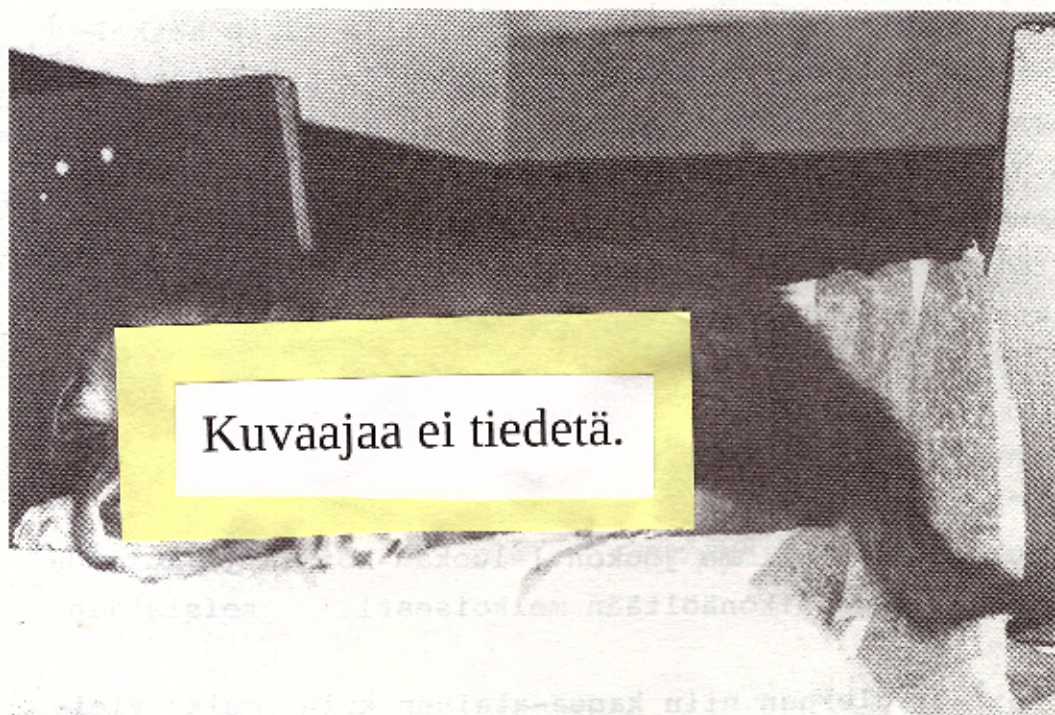
näköisiä.Haluan tässä kuitenkin painottaa sitä,että jos sanotaan, että ihan hyvä koiraksi,tarkoitetaan vielä enemmän sitä mitä on korvien välissä kuin miltä näyttää.

Olisi erittäin mielenkiintoista kuulla teiltä mielipiteenne koirastanne yleensä,niin hyvistä kuin huonoistakin puolistä.Tämä olisi erittäin tärkeätä senkinvuoksi,että voisimme jalostusneuvonnassa ottaa kaiken mahdollisen huomioon.(Kirjoittakaa toimitukseen Marja Masaliinille).

KELLO ON SOINNUT,on aika herätä ,on aika nousta,on aika ryhtyä töihin-meidän kaikkien yhdessä.

Maiga Huttu

* * * * *

tämän Reviirin kuvat:
Leena Tervonen-Eerola
Helvi Tiisala
Pentti Koskelo
Marja Masalin

Puheenjohtajan palsta

KESÄMIETTEITÄ

Meillä suomalaisilla on oma kulttuuriperintömme, joka ohjaa elämäämme. Käyttäytymisemme monet muodot pohjautuvat entisiin aikoihin. Tavat ja tottumukset, jotka tuntuvat itsestäänselvyyksiltä ovat tosiasiasa perintö esi-isiltämme. Historiamme tuntemus on opettanut meitä ymmärtämään nykykäyttäytymistämme.

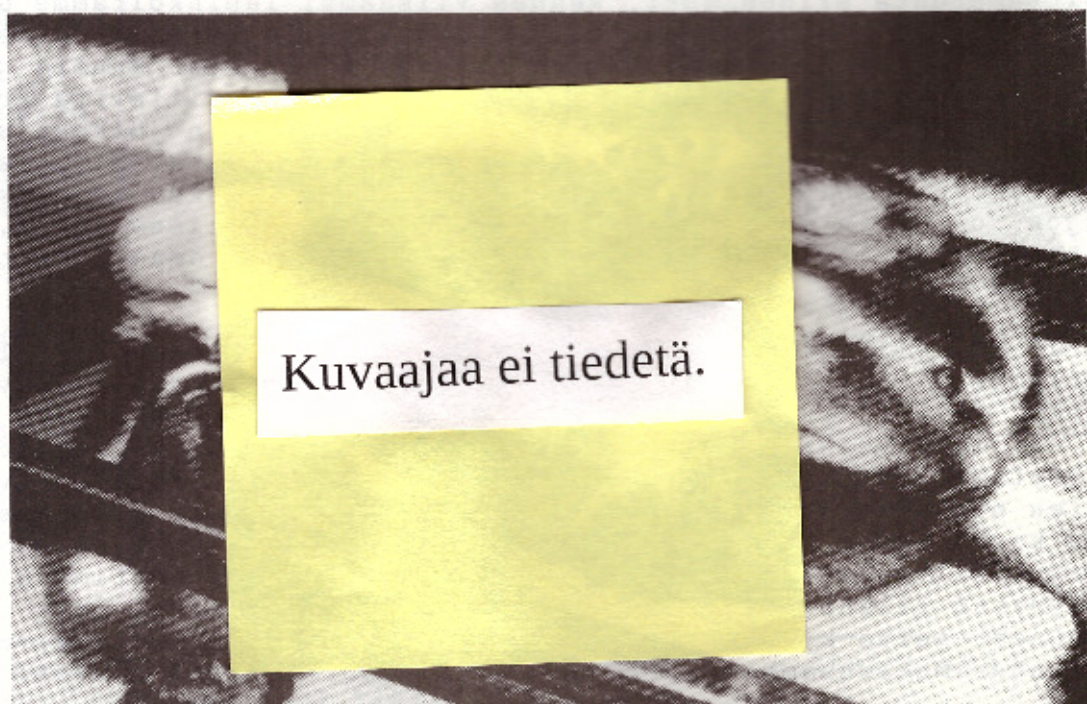
Koirillakin on oma historiansa. Lähes jokainen koirarotu on jalostettu tai muodostunut määrättyä käyttötarkoitusta varten, myös oma lapinkoiramme. Tiedämme, että lappalaiset ovat käyttäneet koiriansa ennen kaikkea porojen paimennukseen. Meille etelän ihmisille porot ja niiden paimentaminen ovat lähes eksotiikkaa. Meidän on kuitenkin tiedostettava, mitä käyttötarkoitusta varten koiramme olivat ja ovat, muuten emme ymmärrä emmekä osaa käsitellä niitä oikein. Voin kertoa teille esimerkin. Iitu-koirani kaivaa joka kesä pihamaallemme kuopan, jota se käyttää lepopaikkana. Käsittämätöntä siihen asti, kunnes viisaampi lapinkoiramme alkuperäisten elinolosuhteiden tuntija sen minulle kertoi: se käyttäytyy aivan normaalisti. Katsos Lapissa kesät ovat kuumia ja ilma täynnä mäkäräisiä ja hyttysiä. Koira hakee viileyttä kaivamalla kuopan ja samalla suojautuu itikoilta. Tämän jälkeen en voinut olla Iitulle vihainen pihamme tarvelemisesta, sillä se toimi aivan samoin kuin sen esi-isät. Kaiken lisäksi se haukkuu paljon, on hyvin suojeleva, hyvin nöyrä jne. En tiedä miksi, kuitenkin haluaisin tietää. Varmasti moni muukin oman koiransa kohdalla.

Odotan suurella mielenkiinnolla Antero Hakalan uutta tutkielmaa koiriemme alkuperästä, ehkä silloin saamme vastauksia kysymyksiimme. Toivon, että Suomen Kennelliitto r.y. tutustuu myös siihen, sillä aikaisempaan A. Hakalan ehdotukseen rotukenttämme selkiyttämisestä se ei ole ottanut minkäänlaista kantaa. Eivät muuten ole edes vaivautuneet vastaamaan viralliseen kirjeeseeni, joka koski samaa asiaa. Postitin sen kuukausia sitten. Vuosikokouksessa oli puhetta, että kokoonnumme ennen kesää pohtimaan jähmettynyttä tilannetta ja sen mahdollista laukeamista. Emme ole kutsuneet teitä kokoon. Ei ole mitään kerrottavaa. Toivon, että syyskatselmuksessamme meillä on uutta hedelmällistä tietoa.

Sitten hiukan ikävämmistä asioista. Koska johtokunnan lietoon on saatettu sellaisia seuramme mainetta ja sääntöjen hengen vastaisia toimenpiteitä, jotka jatkuessaan vaikeuttavat toimintaamme, on johtokunta päättänyt tällaisen toiminnan edelleen jatkuessa kutsua kyseiset seuramme jäsenet kuultaviksi sääntöjen antamin valtuuksin ja välittömin seurauksin.

Kaikesta huolimatta iloista kesää kaikille!
Kesäterveisin

MARKKU

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Markku Vuorenvirta

ETTEI TOTUUS UNOHTUISI

Noin kymmenen vuotta sitten yhdistyksemme perustajajäsenet Aila Korhonen ja Marri Vainio suorittivat laajaa koiratutkimusta Lapissa havaiten, että vuosisatoja vanhaa paimentavaa lapinkoira uhkasi sukupuuttoon kuoleminen.

Yhdistyksemme perustamisen tarkoitus oli silloin ja on edelleen alkuperäisen lapinkoiran säilyttäminen. Yhdistystämme ei ole huolitettu Kennelliittoon, sillä taipumattomuutemme lapinkoiran muuttamiseksi (lue jalostus) sellaiseksi, jota ei ole koskaan ollutkaan (uusi rotu?) on tulkittu kennelpiireissä niskuroinniksi ja pyhien ympyröiden häirinnäksi. Jäseniämme on vuosien saatossa kerettiläisyytensä vuoksi arvosteltu ja joitakin jopa erotettu rotujärjestöstä. Tunteet ovat käyneet kuumina puolin ja toisin.

Vuonna 1984 A. Hakala Oulusta teki välilysehdotuksen lapinkoirien uudelleen järjestämiseksi kennelkentässä siten, että paimensukuinen lapinkoira hyväksyttäisiin omana rotunaan työnimen alla "pitkäkarvainen porokoiria". Yhdistyksemme oli kuulolla ja oli varautunut neuvotteluihin, kysyen jopa kirjallisesti Kennelliiton hallituksen mielipidettä ehdotuksesta. Mitä tapahtui? Ei mitään! Vastausta emme ole koskaan saaneet ja katsommekin, että asia on rauennut.

A. Hakala, jolle haluan lausua vilpittömät kiitokseni yrittämisestä, on jälleen kerran tuottanut uutta ja mittavaa tietoa lapinkoirasta, mikä vahvistaa edelleen käsitystäni, että olemme oikealla asialla. Olen lähettänyt Hakalan

kirjoittaman ja Marja Masalinin tuottaman Reviirin uutta lapinkoiran rotumääritelmää pohtivalle toimikunnalle Turkuun pari kuukautta sitten saatekirjein, jossa pyydän kyseisiä ihmisiä lukemaan Reviirin ja tekemään sitten vasta päätöksiä. Samalla jätin oven auki yhteydenottoon. Tulos: ei mitään, pelkkää hiljaisuutta. Ovi on edelleen auki, mutta ei kauan.

Olemme tilanteessa, jossa ainoa toivomme näyttävät olevan saamelaiset itse, joiden toivomme omassa piireissään käsittelevän Hakalan tutkimusta omilla ehdoillaan eikä etelän kennelpiirien ehtojen mukaan. Toivon, että ovi ei sulkeudu, sillä muuten pahimmassa tapauksessa olemme keskellä kulttuuriskandaalia, jossa etelän kennelpiirejä tullaan julkisesti suomimaan yhden saamelaisen kulttuuriarvon tuhoamisesta.

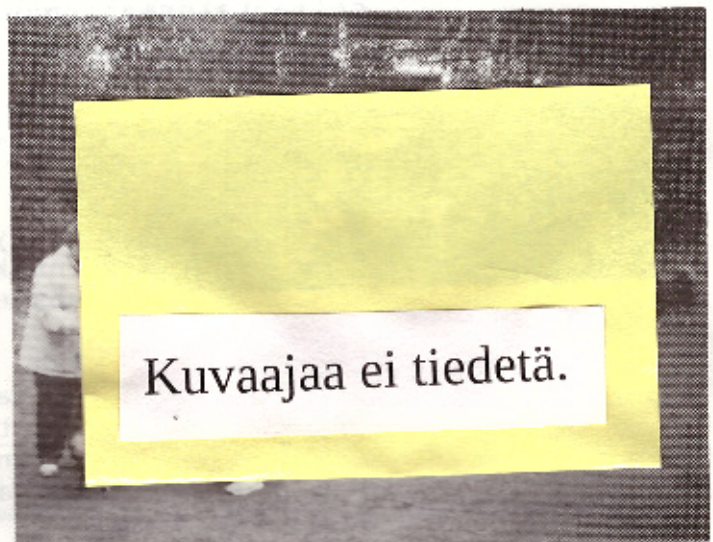
Nyt jos koskaan on jäsenillämme oltava ryhtiä olla sekoittamatta koiriamme mihinkään varmistamattomaan siitokseen, sillä varmistaminen on hyvin yksinkertaista. Monivuotinen aktiivijäsenemme Marja Masalin on jo vuosia pitänyt yllä ATK-pohjaista koiratietokantaa pystyen välittömästi tiedusteltaessa kertomaan onko kyseessä paimensukuinen lapinkoira vai ei. Toivonkin, että aina siitosta harkittaessa häneen otetaan yhteyttä jo senkin vuoksi, että eliminoisimme lähes sisarusten siitokset (kertautuminen) ja estäisimme viallisten koirien syntymisen.

Vuosi 1987 on edessä ja toivotan kaikille jäsenille onnea ja menestystä alkaneelle vuodelle.

Maailma

Kuvaajaa ei tiedetä.

Kuvaajaa ei tiedetä.

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Markku Vuorenvirta

Sivalluksia

Kävimme joukolla Turun drive-in näyttelyssä. Lapinkoiria oli ilmoittautunut yksitoista - kaikki paimensukuisia. Kehätuomari ei ollut mielissään, sillä kennelliiton tyyppejä ei ollut lainkaan. Paras saavutuksemme oli kakkonen, loput kolmosia ja nollia. Olin ylpeä jäsenistämme ja koiristamme. Kennelliiton tuomarin antamat arvosanat ovat meille sernejä ja ykkösiä, kertovathan ne sen, että koiramme ovat politiikkamme mukaisia - eivät metsästäviä pystykorvaisia voimalaukkaajia. Kiitos kuuluu tässä tapauksessa koirien isännille ja emännille, jotka aikaansa ja kustannuksiaan säästämättä kiertävät kennelliiton näyttelyissä tekemässä asiaamme tunnetuksi huolimatta siitä, että heidän koiriaan julkisesti solvataan. KIITOS.

Turun näyttelyssä ring-side paikalla oli virallisen linjan edustaja seuraamassa tapahtumia. Korvaani jäi soimaan hänen kommenttinsa "kennelissäni tuotetaan koiria, jotka ovat virallisen rotumääritelmän mukaisia." En päässyt kysymään hänen motiivejaan, joskin arvata sen voi. Tekokoirista saa paremman hinnan.

Meidän motiivimme ovat toiset. Käsissämme on koira, jonka todistettu alkupeurä on Lapissa eikä Varsinais-Suomen niityillä. Tehtävämme ja tavoitteemme on kristallinkirkas: koirarodun säilyttäminen sellaisena kuin se on ollut jo satoja vuosia.

Pohjoisen alkuperäisväestö sanoo - syystä - että lantalaiset ovat vieneet heiltä maat ja mannut äidinkieltä myöten. Näinhän on, joskin pieni lantalaisjoukko on jo kymmenen vuoden ajan hammasta purren pyrkinyt säilyttämään yhtä heille kuuluvaa, paimensukuista lapinkoiraa. Nyt onkin syytä kysyä, kenen joukoissa seisovat ne pohjoisen asukkaat, jotka Lapin portilla, Rovaniemellä viime juhanuksena sananmukaisesti nauroivat jäsentemme sinne näyttelyyn viemille koi-

rille. Täytyy ihmetellä pohjoisen suomalaisen ajatusmaailmaa.

Täytyy myöntää, että usko meinaa loppua itsekseltäkin, mutta aina syyskatselmuksemme jälkeen se palautuu. Kun katsoo esitteillä olevia lähes sataa koiraa on se sellaista mannaa silmille, että jaksaa taas vuoden eteenpäin.

Toivon hartaasti, että kennelliiton edustajat tulisivat seuraamaan katselmustamme ja ymmärtäisivät, kuinka vakavissamme me olemme. Emme halua mitään vallankumousta koiramaailmaan, vaikka meille on sellainen maine syntynytkin vuosien saatossa. Haluamme säilyttää, emme tuhota. Sitä paitsi olemme valmiit vakavasti keskustelemaan nykytilanteesta viitaten vanhaan viisauteen "arvaa oma tilasi, anna arvo toisellekin".

Olen kuullut, että seuramme perustamisvaiheessa kuusi - seitsemän vuotta sitten oli suuria ja repiviä yhteenottoja henkilökohdaisella tasolla seuramme perustajien ja kennelliiton päättäjien välillä lapinkoirien ominaisuuksista. Ihmetellä täytyy, että riitojen jälkeistä mykkäkoulua jatketaan edelleen, vaikka silloiset henkilöt ovat jo aktii-

vikautensa (ainakin meillä) lopettaneet. Nykyinen Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran aktiiviväki on valmis kiihkottoon mielipiteiden vaihtoon eri intressipiirien kanssa, jos näiltä piireiltä siihen valmiuksia löytyy. Vaikenemalla ei meitä tapeta - jos kohta ei puhumallaakaan. Viittaan jälleen kerran Antero Hakalan vuosi sitten tekemään ehdotukseen lapinkoirien uusjaosta, johon kennelliitto otti kielteisen kannan yksinkertaisesti olemalla hiljaa.

Hyvää loppuvuotta kaikille toivottaa

Markku

Outi Liukkonen sihteerinä 1981 - 87

Kun seuramme perustettiin helmikuussa 1981 tehtiin reippaasta ja aikaansaavasta Outi Liukkosesta sekä sihteeri että rahastonhoitaja. Outi oli siihen mennessä kunnostautunut tottelevaisuuskilpailuissa koiransa Peski Fieskin eli "Tepsun" (i. Tsahpi - e. Peski Jogna) kanssa, jonka kouluttamisen hän oli aloittanut jo muutamaa vuotta aikaisemmin. Seuran perustamisen aikoihin Outi kilpaili voitajaluokassa ja veti sittemmin säännöllisesti monen vuoden ajan kerran viikossa lapinkoirien koulutustilaisuuksia Kaarelassa. Outi myös järjesti koiriemme luonnetestit.

Muodollisesti Outi Liukkoselle kuuluivat seuran alkuaikoina sihteerin ja rahastonhoitajan tehtävät, tosiasiasa Outi kuitenkin teki melkein kaiken, vuosikokouksen kahvi- ja pullatarjoilusta Reviirin toimittamiseen. Alkuaikoina, Aila Korhosen puheenjohtajakauden aikana kaikki työt olivat muutamien avainhenkilöiden varassa. Jokainen, joka noita aikoja muistaa, voi vilpittömästi sanoa, että ilman Outia johtokunnan ja puheenjohtajan olisi ollut hyvin vaikeata - ellei mahdotonta - toimia.

Kuvassa seuran ensimmäinen puheenjohtaja Aila Korhonen ja sihteeri-rahastonhoitaja Outi Liukkonen ensimmäisessä vuosikokouksessa maaliskuussa 1982.

Vuosikokouksessa tänä vuonna Outi Liukkonen luovutti sihteerin tehtävät jo muille.

Jos seuralla olisi kunniamerkkejä jakaa, Outi saisi Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran suurristin tammenlehvin ja koirankarvanauhoin varustettuna. Koska sellaisia ei ole, lausun vain vilpittömät kiitokset Outi Liukkoselle hänen tekemästään arvokasta työstä. □

Puheenjohtajan palsta

Seija O. Lähdesmäki

*Paimensukuisen
Seura ry*

Lapinkoiran

Seuramme sisällä tapahtui viime vuoden kuluessa liikehdintää, jonka taustalla olivat seuran toiminnan suuntaviivoista virinneet erimielisyydet. Tammi-kuussa osa jäsenistä pyysi Seuran sääntöjen 12 §:n mukaisen ylimääräisen kokouksen järjestämistä ennen vuosikokousta. Säännöt olisivat edellyttäneet ylimääräisen kokouksen järjestämistä "vähintään kahden kuukauden kuluessa siitä, kun jäsenet ovat ... tehneet siitä esityksen". Edellinen johtokunta ei kuitenkaan "talvilomien ja työesteiden vuoksi" katsonut voivansa järjestää esitettyä ylimääräistä kokousta ennen vuosikokousta. Se oli kuitenkin jo päättänyt järjestää vastaavista aiheista keskustelutilaisuuden.

Keskustelutilaisuus järjestettiin samana päivänä, 19.3.1989, kuin vuosikokouskin. Sekä keskustelutilaisuus että vuosikokous olivat ilmeisen "vetoisia",

liikuttiiin paljolti sekä henkilökohtaisilla että tunnetasoilla., mikä on aina tällaisissa yhteyksissä valitettavaa. Eräät johtokunnan jäsenet olivat päätyneet esittämään puheenjohtajaksi Berndt Janhusta, mutta kokouksessa häntä ei enää edes ehdotettu. Minut valittiin tähän tehtävään poissaolevana, koska virkamatkan vuoksi en päässyt tulemaan kokoukseen.

Vuosikokous valitsi erovuoroisista johtokunnan jäsenistä uudelleen Marikki Penttilän. Koska muiden erovuoroisten jäsenten lisäksi myös Eeva Kähönen ja Helena Lith ilmoittivat, etteivät ole enää käytettävissä, valittiin vuosikokouksessa uuteen johtokuntaan vielä neljä jäsentä.

Syntyneessä tilanteessa uuden johtokunnan tehtäväksi jäi ylimääräisen kokouksen järjestäminen, vaikka sen olisi pitänyt olla edellisen johtokunnan asia.

Kokouksessa käytiin väliin kii-
vastakin keskustelua siitä, mitä
kukin oli aikonut ja mitä tarkoit-
tanut. Pääosa kokousasioista oli
samoja kuin keskustelutilaisuu-
dessakin. Vuosikokous ei ollut
valinnut sääntöjen edellyttämiä
toimikuntien kokoonkutsujia,
joten toimikunnista keskustel-
tiin uudelleen. Reviiritoimikun-
ta päätettiin laajentaa tiedotus-
toimikunnaksi, muut toimikun-
nat ovat entiset.

Ylimääräinen kokous päätti
myös, että johtokunta valmiste-
lee Seuran sääntöjen muutosh-
dotuksen, sillä säännöt ovat osin
puutteelliset ja epätasälliset.

Koska olen suurelle osalle jäsen-
kuntaa tuntematon ja tavallaan
"sivusta" mukaan pyydetty, on
syytä kertoa jotain taustastani ja
ennen muuta lapinkoiraharras-
tuksestani. Olen iältäni selkeään
yli 50 vuoden naisenikään ehti-
nyt, kaksi lastani aikuisiksi saat-
tanut virkanainen. Olen alkuaan
opiskellut kasvitiedettä, eläin-
tiedettä, perinnöllisyystiedettä
ja maantiedettä sekä myöhem-
min vielä maa- ja metsätaloutta
sekä puutarhanhoitoa Helsingin
yliopistossa. Olen opettanut bio-
logiaa ja maantietoa koulussa
noin 23 vuotta ensin Helsingissä
ja sitten Espoossa. Noin 10 vuo-
den ajan olen opettanut perus-
koulun oppilaille myös maa- ja
metsätaloutta sekä puutarhan-
hoitoa, johon yhtenä sisältönä
kuuluvat myös lemmikkieläi-
met.

Nykyisin toimin biologian ja
maantiedon ylitarkastajana kou-
luhallituksessa. Tehtäviini siellä
kuuluvat näiden oppiaineiden
asiat sekä peruskoulussa että lu-

kiossa. Lisänä tähän on tullut
vielä jo pitkään harrastamani
ympäristön suojelu ja ympäris-
tökasvatus.

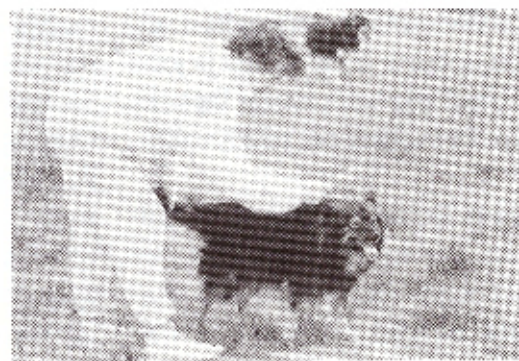
Järjestöelämän kokemusta olen
saanut toimimalla Biologian ja
maantieteen opettajien liitossa
ensin vuoden jäsenenä ja sitten
kahdeksan vuotta puheenjohta-
jana. Tämän rinnalla ja jälkeen
olin myös tämän aineopettaja-
järjestön lehden päätoimittajana
yhteensä 14 vuotta.

Olen koiraihminen. Pidän koi-
rista, viihdyn niiden seurassa ja
arvostan niitä eläiminä ja ihmi-
sen ystävinä. Tästä syystä suh-
teeni lapinkoiraan on paljolti
"kansallisromanttinen". Pidän
erittäin suuressa arvossa sitä, et-
tä Paimensukuisen Lapinkoiran
Seura on ottanut asiakseen tä-
män maatiaiskannan säilyttämi-
sen. Vielä enemmän arvostan si-
tä työtä, jota on tehty paimensu-
kuisten lapinkoirien taustan ja
tarkoituksen selvittämiseksi se-
kä perusominaisuuksien uudel-
leen löytämiseksi.

Ensimmäinen paimensukuiseni
oli Peski Ceepunhabbo, josta
olen kirjoittanut Reviirissä 1/85.
Sen jälkeen oli muutaman vuo-
den väliaika. Nyt minulla on
kaksi paimensukuista: narttu
Tsahpe E-100/85, i Peski Naap-
pu, e Peski Pilkki ja uros Luppo
("Nalle") SF-6661/86, i Peski
Muste, e Piritta. Narttu on kuin
kissa Karvinen, uros kotona kuin
Karvisen koiraystävä ja ulkona
kuin "manttaalini omistaja". Juu-
ri pitäessäni taukoa tämän jutun
kirjoittamisessa Nalle sai koiras-
puistossa kimppuunsa kaksi
vehnäterrieriä ja elämänsä en-
simmäiset tappelujäljet korviin-

Uusi puheenjohtaja

sa. Sellaistakin sattuu!

Lähdin yhdistyksen puuhiin mukaan silkasta kiinnostuksesta paimensukuisia lapinkoiria kohtaan. Jo tavatessani tämän rodun pentuja ensimmäisen kerran ihastuin niihin peruuttamattomasti. Sanotaan, että isäntä/emäntä muistuttaa valitsemaansa koirarotua. Ehkä niin sitten on, sillä tunnen lapinkoiran juuri minulle sopivaksi koiraksi enkä missään tapauksessa voisi ajatella hankkivani jotain ihan pientä ja vähäkarvaista koiraa sen tilalle.

Pidän paimensukuisen lapinkoiran harrastajien parhaana ansiona sitä, että tästä koirasta hyväksytään tyypiltään hyvinkin erilaiset yksilöt. Olen pettynyt siihen tapaan, jolla "hienojen rotujen" harrastajat karsivat jo pentueesta pois mielestään epäkelvot yksilöt. Olen myös kyllästynyt siihen, että suurissa näyttelyissä esitellään tupsutettuja ja

föönattuja näyttelyesineitä luonnollisten koirien asemesta. Mielestäni koira on koirana parhaimmillaan luonnollisena, jolloin sen rotuominaisuudet eivät häviä ihmisen aikaansaaman mielikuvan sisään.

Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran katselmukset ovat tässä suhteessa harvinaisia poikkeuksia. Sinne voi tuoda mitä erinäköisimpiä koiria, jopa kerittyjä tai karvanlähdon vuoksi hieman nukkavieruilta näyttäviä. Kaikkiin suhtaudutaan ystävällisesti, ja katselmusten yhteishenki on hyvä. Turha jäykkyys ja ahdasmielisyys on jätetty ulkopuolelle.

Uskon, että paimensukuisten omistajat arvostavat koiriaan niiden itsensä vuoksi. Näistä koirista löytyy monenlaisten ihmisten toivomusten mukaisia yksilöitä. Joku haluaa mustan pihavahdin, joku toinen parkinvärisen lenkkiverin, joku taas

Paimensukuiset koiramme

helläluontoisen seuralaisen ulkomuodosta piittaamatta ja joku monenkirjavan kaverin lapsille. Meillä onneksi on, mistä valita.

Kokouksessa keskusteltiin jälleen kerran Kennelliittoon tai Kennelpiiriin pääsemisestä. Ehtona näyttää olevan, että Paimensukuisen Lapinkoiran Seura sulautetaan Lapinkoirayhdistykseen. Käytännössä tämä tarkoittaisi sitä, että monet paimensukuiset lapinkoirat olisivat tämän jälkeen rotumääritelmän mukaan epäkelpoja. Näyttelyissä menestyisivät edelleenkin vain korkeat, neliömäiset ja kipurahäntäiset yksilöt.

On tietysti totta, että jotkut seuramme jäsenistä haluaisivat koiriensa menestyvän nimenomaan näyttelyissä. On myös totta, että jotkut haluaisivat tietyistä syistä päästä mukaan Kennelliiton toimintaan. Tällöin on ratkaistavana vaikea kysymys, mitä tämä kaikki merkitsisi paimensukuiselle lapinkoiralle ja sen tulevaisuudelle. Jo aiemmin on varmaan käynyt selville, että itse en ole kovin ihastunut puhtaaseen kennelbisnekseen.

Yhdistykseemme kuuluminen on tietysti vapaaehtoista, mutta on muistettava, että sääntöimme asettavat jäsenille tietyt velvoitteet. Paimensukuista lapinkoiraa ajatellen näin onkin hyvä, sillä tämän koiratyypin säilyminen ja sen kehittäminen riippuu jäsenistön omasta toiminnasta.

Ylimääräisen kokouksen keskustelussa nousi keskeisimmäksi tavoitteeksi koiriemme terveys. Uusi johtokunta sai tehtäväkseen esim. PRA-silmäsa-

rauden periytyvän selvittämisen mahdollisuuksien mukaan. Samoin pyritään selvittämään muiden periytyvien sairauksien ja vikojen etenemislinjoja koirissamme. Tällainen on mm. kivesvika, joka aina silloin tällöin tulee esille. Jo aiemmin jäsenille lähetettyyn terveyskyselyyn on tullut hyvin vähän vastauksia, joten tulos ei ole niiden pohjalta mitenkään yleistettävissä. Kokouksessa sovittiin, että kysely tulisi toistaa ehkä hieman muutettuna.

Kokouksessa päätettiin panostaa myös siitostyöhön. Sen yhtenä keinona voisi olla siitokseen tarjottavasta koirasta laadittava "henkilökortti" sukuselvityksiin, kuvineen, kuvauksineen ja luonnetietoineen. Näin saatettaisiin löytää mahdollisuuksia uusiin yhdistelmiin, ettei liian suppeaksi jäävä valikoima aiheuttaisi toistosta johtuvia haittoja. Korttiin voitaisiin liittää tarvittaessa tiedot myös terveystarkastuksen tuloksista. Jäsenet voisivat saada näitä kortteja käyttöönsä ja sopia siitoksesta niiden antamien tietojen ja mahdollisen muun neuvonnan pohjalta.

Pidän tärkeänä sitä, että paimensukuisen lapinkoiran kohdalla ymmärretään ajoissa sen geeniaineksen säilyttämisen merkitys. Eräiden kotieläinten kohdalla on jo käynyt selväksi, että maatiasrotujen geeniperinnöllä on jalostustyössä erittäin suuri osuus. Mahdollisimman alkuperäisen geeniaineksen periyttämisen kannalta on tärkeää, että siitokseen valitaan myös sellaisia koiria, joita ei ennen ole käytetty. Tässä suhteessa säilytys- ja siitostoimikunnalla tulee ole-

Paimensukuisen tulevaisuus

Kaikki valokuvat Paulus Carpelan.

maan paljon tehtävää.

Paimensukuisten taustassa olevaa paimennusviettiä tulisi myös edelleen selvittää. Johtokunta hankkii tietoja paimenuksen testaamismahdollisuuksista jopa poroilla. Lampailla ja naudoilla testaaminen on jo nyt mahdollista. Kaikilla ei kuitenkaan ole halua tai mahdollisuuksia paimennustesteihin, vaikka puuhailu koiran kanssa kiinnostaa. Yhden lisän koiraharrastukseen voi tarjota agility, joka otetaan kokeiltavaksi jo seuraavaan katselmukseen.

Paimensukuisten esitleminen suurelle yleisölle

Katselmusten yhtenä tarkoituksena tulisi olla koiriemme tunnetuksi tekeminen oman piirin ulkopuolella. Pukinmäen kenttä on tässä suhteessa käynyt ahtaaksi. Tämän vuoksi johtokunta on suunnitellut katselmuksen siirtämistä muualle sellaiseen paikkaan, jossa on enemmän tilaa sekä koirille että katselijoille. Syksyn katselmus järjestetään Lahdessa niin, että siitä tehdään paitsi koiriemme yhteinen tilaisuus arvosteluineen myös yleisöä kiinnostava tapahtuma esitelyineen ja agility-ratoineen. Toivomme näin saavamme mukaan enemmän pääkaupunkiseudun ulkopuolelta tulevia jäseniä koirineen. Helsingin ulkopuolella ehkä myös uutiskynnyks on matalampi, joten lehtiin on paremmat mahdollisuudet saada juttuja katselmuksesta.

Paimensukuisten omistajia saattaisi kiinnostaa tieto oman koiran ominaisuuksista. Katsel-

mukset eivät ole tällaisen arvion saamiseen parhaita mahdollisia paikkoja. Saattaisi olla mielekästä järjestää tilaisuuksia, joissa koiranomistajalla olisi mahdollisuus saada kirjallinen kuvaus koirastaan ilman, että kysymyksessä olisi arvostelu sanan varsinaisessa mielessä.

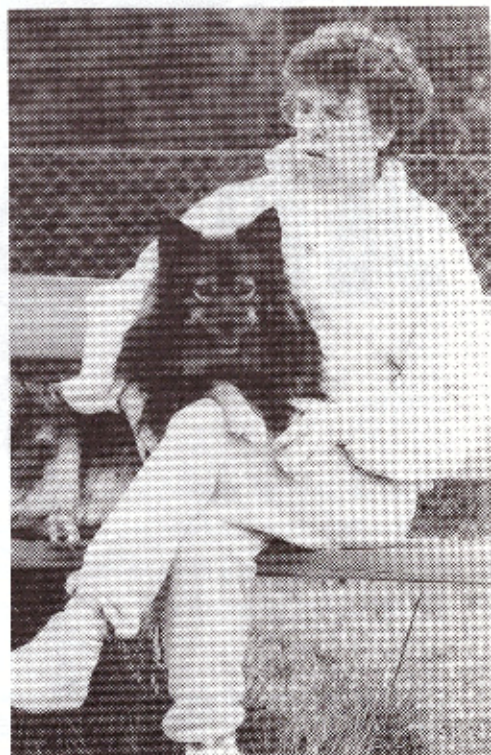
Kiitän minulle osoitetusta luottamuksesta ja toivon voivani olla luottamukseenne arvoinen. Minkään yhdistyksen puheenjohtaja tai edes johtokunta ei voi ottaa yksin vastuuta koko toiminnasta. Yhdistys on sellainen kuin sen jäsenet ovat. Tästä syystä toivon ja odotan, että myös Paimensukuisten Lapinkoiran Seuran jäsenet osallistuvat aktiivisesti seuran toimintaan. Aivan ensimmäiseksi ehdotan, että jäsenet avaavat sanaisen arkkunsa ja kirjoittavat koira-asioita joko Reviiriin tai tiedoksi johtokunnalle. Kysymyksiä ja kannanottoja otetaan ilomielin vastaan. Pyrimme vastaamaan niihin joko suoraan kysyjälle tai tiedotteiden ja Reviirin välityksellä muillekin.

Soitellaan, kirjoitellaan ja pidetään muutenkin yhteyttä. Tavaataan katselmuksessa ja mahdollisesti muuallakin.

Hyvää koirakesää kaikille

Seija

Yhteistoimintaa tarvitaan

Puheenjohtajan palsta
Selja O. Lähdesmäki

KATSELMUKSESTA KUULTUA

Tämänvuotinen katselmus järjestettiin poikkeuksellisesti polssa pääkaupungista. Yritys oli tietysti varsin uhkarohkea, koska totunnaisesta on usein vaikea luopua. Monessa suhteessa katselmus onnistui jopa yli odotusten. Tästä haluan vielä tässä osoittaa kiitokset kaikille niille lahtelaisille, jotka osallistuivat tavalla tai toisella tilaisuuden järjestämiseen sekä ennen katselmusta että sen aikana. Kiitos myös Suomen Paimenkoirayhdistykselle yhteistyöstä.

Jotakin negatiivistakin on kuulunut. Jotkut ovat arvostelleet kovin sanoin sitä, että koiriamme oli arvioimassa ruotsalainen tuomari. Ehkä on syytä kertoa taustaa tuomarivalinnalle. Emme yrityksistämme huolimatta saaneet kotimaista tuomaria, kellä oli po. päivä varattu jo muihin tarkoituksiin, kellä muita kiireitä jne. Saimme sitten yhden Kennelliiton tuomarin innostumaan asiasta ja lupautumaan Lahden katselmukseen. Hänen kanssaan keskusteltiin tavoitteista ja menettelytavoista katselmuksessa. Kaiken piti olla selvää. Mutta sitten tuli eteen SUURI ESTE - Kennelliitto kielsi tuomariaan osallistumasta meidän katselmukseemme! Näin olimme siinä tilanteessa, että tuomari oli saatava jostakin varsin pian. Jälleen kysyttiin joitakin entisiä tuttuja, mutta ne kiireet, ne kiireet. Hyvien neuvojen avulla onnistuimme saamaan yhteyden Irene Börliniin, ja hän lupautui tulemaan matkakustannushinnalla.

Tuomarityöskentely oli varmasti asiallista, vaikka poikkesikin joidenkin aiempien katselmusten arvostelutavasta. Oli kuitenkin hyvä saada "asiaanviihkiytymättömän" arvio koiristamme. Koira-arvostelu - kuten niin monet muutkin arvostelulajit - on aina riippuvainen tuomarin näkemyksestä. Tässä näyttelyssä menestyivät tietyt tyypit, seuraavassa ehkä jotkut toiset. Tämä katselmus paljasti ainakin sen, että yksimielisyyttä koiriemme tyypistä ei ole. Mieliä on

monia. Onkohan niinkin, että jokaisella kasvattajalla on oma "ihannetyyppinsä", jonka eteen hän tekee työtä? Eri asia kokonaan on, onko tarpeen yrittää löytää se ainoa oikea tyyppi. Ja mikä se sitten olisi? Keskustelua tästä aiheesta tarvitaan. Viittaan tässä asiassa viime vuoden ensimmäiseen Reviiriin, jossa olen ottanut kantaa tyyppikysymykseen.

En malta olla puuttumatta asiaan, joka tuli työni puitteissa esille. Jouduin perehtymään ns. Brundtlandin komission raportin pohjalta tehtyyn Ympäristön ja kehityksen Suomen toimikunnan mietintöön 1989. Siinä käsitellään ympäristönsuojelua ja kestävä kehityksen periaatteita Suomen osalta. Mietinnössä on monien muiden kiinnostavien kohtien ohella yksi kohta, jolla on Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran kannalta yleisempääkin mielenkiintoa. Mietinnössä tarkastellaan mm. uhanalaisten lajien säilyttämistä ja todetaan, että Suomessa tulisi pyrkiä kaikkiin keinoin säilyttämään maataisrotujen geenit. Tämä kohdistuu mielestäni myös meidän Seuramme toimintaan, sillä tähänhän olemme varsin selkeästi pyrkimässä silloin, kun haluamme säilyttää niiden koirien ominaisuuksia, joista koko puuha sai alkunsa.

JOHTOKUNNALLA KYSYTTYÄ

Kasvattajajäsenet ovat tiedustelleet johtokunnalta PRA-joukkotarkastuksen järjestämisestä. Koska jo edellä on käynyt selväksi, että myös muidenkin asioiden vuoksi olisi hyvä järjestää yhteinen tilaisuus, jossa ennen kaikkea kasvattajat mutta myös muut paimensukuisten harrastajat voisivat tavata ja keskustella erilaisista kiinnostavista asioista, johtokunta on päättänyt järjestää kasvattajataapaamisen helmikuun puolivälissä. Tapahtumaan on tarkoitus saada eläinlääkäri, joka suorittaa PRA-tarkastuksen. Saattaisi olla hyödyllistä saada tarkastukseen nimenomaan sellaisia koiria, joita on ajateltu käytettäväksi - tai joita toivottaisiin voittavan käyttäjä - siitokseen. Tilaisuudessa voitaisiin yrittää selvittää myös sitä, missä linjoissa PRA kenties etenee.

Johtokunnalta on kysytty myös erästä asiaa, johon meillä ei ole vastausta. Kysymys koskee joissakin Keski-Euroopan koiranäyttelyissä jaossa ollut paimensukuisen Lapinkoiran Seuran englanninkielistä esitettä. Koska emme tiedä, kuka/keitä tätä esitettä ovat jakaneet, kysymme sitä tässä yleisesti. On kuitenkin todettava, että esite on jonkun muun kuin Seuran teettämä ja sellaisena luvaton. Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran esite kuuluu Seuralle, eikä sen julkaisuoikeutta sen paremmin suomen- kuin englanninkielisenä ole annettu kenellekään yksityiselle henkilölle.

ALKANEESTA VUODESTA

Tuleva vuosikokous tulee olemaan varsin mielenkiintoinen, sillä johtokunnan jäsenasiat ovat suorastaan sekaisin. Tämä johtuu siitä, että muutamassa viimeksi pidetyssä vuosikokouksessa johtokunnan jäseniä on ollut erovuorossa ja valittu vähän niin ja näin. Olen seuraavaan luetteloon koonnut vuosikokousaineistoista vuosilta 1987-89 kunakin vuonna erovuorossa olleet ja johtokuntaan valitut.

Säännöt

"Yhdistyksen asioita hoitaa ja sitä edustaa lainmukaisena hallituksena vuosikokouksessa valittu johtokunta, johon kuuluu puheenjohtaja, jonka toimikausi on vuosikokousten välinen aika, sekä kuusi (6) kahdeksi vuodeksi valittua jäsentä, joista kunakin vuonna kolme (3) on erovuorossa. Ensimmäisellä kerralla ratkaisee erovuoron arpa. Erovuoroiset voidaan valita uudelleen."

Vuosikokouksen 1987 pöytäkirja

Erovuorossa: Ritva Söderholm, Outi Liukkonen ja Aila Väistö

Uusiksi valittiin: Marikki Penttilä, Mirja Siljander ja Ritva Söderholm

Varajäsenet: Erkki Hänninen ja Urho Vuorenvirta (Säännöissä ei ole mainittu varajäseniä!)

Uusi johtokunta: Helena Lith erovuoro 1988
Marja Masalin erovuoro 1988
Eeva Kähönen erovuoro 1988
Marikki Penttilä erovuoro 1989
Mirja Siljander erovuoro 1989
Ritva Söderholm erovuoro 1989

Vuosikokouksen 1988 pöytäkirja

Erovuorossa: Helena Lith, Eeva Kähönen, Marja Masalin

Pyytänyt eroa: Ritva Söderholm (Sääntöjen mukaan jää yksi vuosi toimikautta jäljelle)

Johtokuntaan valittiin: Ritva Söderholm tilalle Ulla Kaikkonen sekä uusiksi Eeva Kähönen, Helena Lith ja Tom Söderlund.

Uusi johtokunta: Marikki Penttilä erovuoro 1989
Mirja Siljander erovuoro 1989
Ulla Kaikkonen erovuoro 1989
Eeva Kähönen erovuoro 1990
Helena Lith erovuoro 1990
Tom Söderlund erovuoro 1990

Vuosikokouksen 1989 pöytäkirja

Erovuorossa olisi pitänyt olla: Marikki Penttilä, Mirja Siljander ja Ulla Kaikkonen. Kokouksen esittelylistalla lukee kuitenkin: "Erovuorossa Marikki Penttilä, Mirja Siljander sekä Tom Söderlund."

Kokouksessa ilmoittivat eroavansa: Eeva Kähönen ja Helena Lith.

Pöytäkirjan 13. pykälä kuuluu: "Johtokunta ilmoitti kolmen erovuoroisen jäsenen lisäksi, että jäsenet Eeva Kähönen ja Helena Lith eivät ole käytettävissä tulevan toimikauden johtokuntatyöskentelyssä. Valittiin viisi uutta jäsentä: Marja Masalin, Eeva-Riitta Posti, Marikki Penttilä, Sirkka Tähtinen, Leena Tervonen, Ulla Kaikkonen jatkaa toimintakauttaan."

Uusi johtokunta: Ulla Kaikkonen - erovuoro olisi ollut 1989
Marja Masalin erovuoro ?
Marikki Penttilä erovuoro 1991
Eeva-Riitta Posti erovuoro ?
Leena Tervonen erovuoro ?
Sirkka Tähtinen erovuoro ?

Kokouksessa ei valittu kesken toimikauden eronneiden Eeva Kähösen ja Helena Lithin tilalle

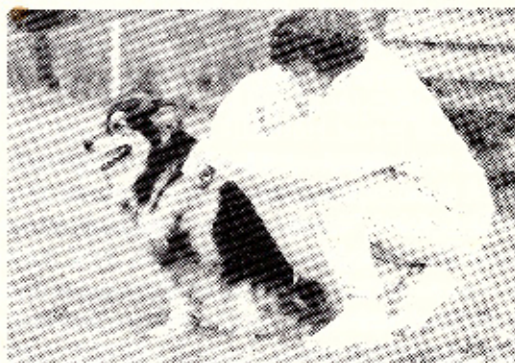
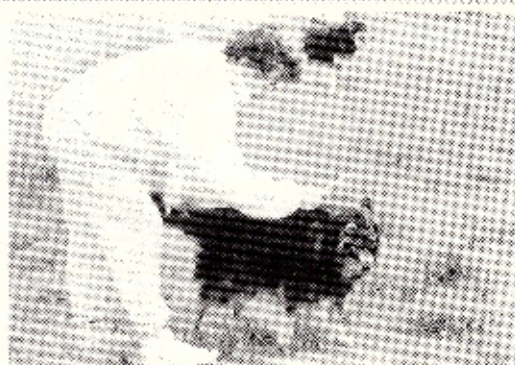
loppukaudeksi nimettyä johtokunnan jäseniä. Ulla kaikkosen toimikauden olisi pitänyt päättyä jo 1989, koska hänet oli 1988 valittu Ritva Söderholmin tilalle, joten häntä ei olisi voitu vain merkitä jatkamaan toimikauttaan. Tom Söderlund olisi ollut erovuorossa vasta 1990, koska hänet on valittu johtokunnan jäseneksi 1988. Ainoa, jonka osalta erovuoroisuus voidaan asiallisesti todeta, on Marikki Penttilä, joka valittiin uudelleen vuosikokouksessa 1989. Olemme siis aika sekalaisessa tilanteessa seuraavassa vuosikokouksessa. Kukapa selvittäisi erovuorot tältä sotkusta?

Kuilenkin kaikitenkin

Hyvää kevättä kaikille!

Verja

P.S. Pahoittelemme sitä, että Reviirin ilmestyminen on myöhästynyt.

KASVATAJATAPAAMINEN

Paimensukuisen Lapinkoiran Seura ry järjestää PRA-tarkastuksen ja kasvattajien keskustelutilaisuuden lauantaina 17.2.1990 Leppävaaran koulussa Espoossa, osoitteessa Veräjapellonkatu 4. Katso Helsingin puhelinluettelon kartta 23, ruudut 44-45/79.

- 10.30** Ilmoittautuminen
- 11.00-12.30** PRA-tarkastus, eläinlääkäri Jerker Mårtenson
Eläinlääkärin tarkastuksen aikana videoiden, diojen ja kuvien katselua sekä keskustelua
- 12.30-14.30** "Paimensukuisen lapinkoiran tulevaisuus"
Alustus Marja Masalin ja kasvattajien keskustelutilaisuus
Kahvia ja volleipiä ohjelman lomassa.

Eläinlääkäri edellyttää, että PRA-tarkastukseen osallistuu n. 20 koiraa. Tarkastusmaksu **120,-** maksetaan tarkastuksen yhteydessä. Koiran rekisterikirja mukaan!

Kulujen peittämiseksi perimme osallistumismaksun **30,-/henkilö.**

Ilmoittautuminen PRA-tarkastukseen ja keskustelutilaisuuteen 31.1.1990 mennessä Eeva-Riitta Postille, Lahdenkatu 14 A 5, 15140 Lahti, puhelin 918/841322 tai 801471.

TOIVOMME RUNSASTA OSALLISTUMISTA JA VILKASTA KESKUSTELUA!

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Seija O. Lähdesmäki

Juhlavuosi alkoi

Meneillään on Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran kymmenes toimintavuosi. Perustamisen juhlapäivä on ensi helmikuussa. Pieni Seuramme on sinnikkäästi yritelty pysyä hengissä kaikki nämä vuodet. Toiminnassa on havaittavissa selvää vakiintumista. Tämän vuoden helmikuussa pidetty kasvattajatapaaminen avasi uusia uria Seuran toiminnassa. Paljolti sen perua on, että päätettiin perustaa kasvattajatoimikunta, joka pyrkii selvittämään paimensukuisen lapinkoiran tyyppiä ja sen kehittämistä, kartoittamaan koirakannan laajuutta ja rakennusta sekä järjestämään jälkeläis seurantaa. Kasvattajatoimikunnalla on vaativa tehtävä hoidettavanaan. Toivon, että jäsenistö antaa sille kaiken mahdollisen avun ja osallistuu näin omalta osaltaan tähän työhön.

Toisaalla tässä Reviirissä on Marja Masalinin kirjoitus koiran rakennetyypeistä ja soveltuvuudesta eri käyttötarkoituksiin. Teksti pohjautuu kasvattajatapahtumassa pidettyyn esitykseen. Se kokoaa mielestäni hyvin niitä seikkoja, joihin paimensukuisen lapinkoiran tyyppikeskustelun voi kytkä.

Seuran kymmenen toimintavuoden kunniaksi on hankkeilla juhla julkaisu, johon kootaan kirjoituksia menneestä ajasta ja myös tulevaisuudesta. Jäsenistön toivo-

taan aktiivisesti osallistuvan juhla julkaisun tekemiseen kirjoituksin ja ennen muuta kuvin. Tekstien ei tarvitse olla "viimeisen päälle" valmiita, niitä voidaan julkaisemista varten tarkistaa ja "toimittaa".

Penikkatauti

Penikkatauti yllätti koiraväen. Huolta aiheuttaa ennen muuta se, etteivät rokotetutkaan koirat näytä olevan turvassa. Kennelliitto ei ole peruuttanut näyttelyitä, vaan luottaa rokotustodistusten tarkistamisen suomaan turvaan. Ainoastaan pentujen ja nuorten koirien luokat on peruutettu, samoin myös epäviralliset näyttelyt.

Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran Jäsentiedotteessa 2/90 ilmoitettu jälkeläis seurantatapahtuma on päätetty peruuttaa, jottei ainakaan tällä toiminnalla aiheutetaisi penikkataudin leviämisen vaaraa. Tilaisuus on kuitenkin ajateltu siirtää syksyyn, ajankohtaan, johon alkuaan oli suunniteltu Seuran katselmus 1990. Johdokunta päätti kokouksessaan 26.5.1990 siirtää katselmuksen kevättalveen, koska penikkatautitilanteen muutosta puoleen tai toiseen ei pysty ennustamaan. Toivotavaa on, että epidemian uhka väistyy ja voimme järjestää suunnitellut tilaisuudet nyt päätettyinä ajankohtina.

Sääntömuutosehdotus

Viimeksi ilmestyneessä jäsentiedotteessa pyydettiin jäsenistöä lausumaan mielipiteensä sääntömuutosehdotuksesta. Palautuspäivä oli 15.5.1990. Yhtä kään kommenttia ei ole tullut. Vastaamattomuus lienee tulkittavissa niin, ettei ehdotuksessa ole mitään huomautettavaa. Jos nyt vielä joku haluaa esittää mielipiteensä, pyydän postittamaan sen osoitteellani /Everstinkuja 1 C 76, 02600 Espoo) heinäkuun loppuun mennessä. Sääntömuutosesitys tuodaan seuraavan kerran esille Seuran ylimääräisessä kokouksessa, joka on suunniteltu pidettäväksi 9.9.1990 jälkeläis seurantatapahtuman yhteydessä. Ylimääräinen kokous järjestetään joka tapauksessa em. päivänä, vaikka penikkatautitilanne ei sallisikaan varsinaisen tapahtuman järjestämistä.

Koiramme-lehti lapinkoirista

Koiramme-lehdessä 5/1990 oli esittelyssä lapinkoira. Sen johdantotekstissä sanotaan, että "Kalottialueella on tieltävää jo ammoisista ajoista elänyt arktinen pystykorvatyyppinen koira. Myöhemmän kivikautteen, n. 7000 vuotta eKr. sijoittuvat luurankolöydöt todistavat näin olleen. Näitä nykyisen lapinkoiran esiisiä on käytetty metsästyksessä, ehkä myös vartiointiin."

reviiri

jääneiksi ns. välimuotoisen tyyppin koiriksi, jotka ovat pitkäkarvaisia mutta pitempirunkoisia. Asiaan kannattaa palata, kunhan saadaan selvitettyksi Koiramme-lehden kanta sekä eräät kirjoitukseen liittyvät epäselvyydet.

Esite

Edellisessä Reviirissä kysely esite on osoittautunut Reppulin Kennelin omaksi esitteeksi, jota kasvattaja on jakanut Euroopan eri maissa. Tietävästi myös Seuran omasta esitteestä on ihan luvan mukaan käännetty vieraskielisiä versioita naapurimaissa jaettaviksi. Mikäli tarvetta ilmenee, voisi varmaan jo käännettyjä esitteitä kopioida niitä tarvitseville.

Paikallistoiminta

Vuosikokous hyväksyi sellaisen toimintasuunnitelman, jossa kiinnitetään huomiota myös paikallistoimintaan. Paimensukuisten omistajat voisivat tavata toisiansa paikallisesti sekä ihan muuten vain että toiminnan merkeissä. Sopivia toimintamuotoja ovat esimerkiksi koulutus, jota jo järjestetään ainakin sekä pääkaupunkiseudulla että Lahden seudulla. Koulutustoimikunta olikin jo pitänyt mielessä toiminnan aktivointia, mutta penikkatautivaara sekoitti nekin suunnitelmat.

Tässä lehdessä on tietoa myös agility-telincistä. Siitäkin saattaisi löytyä yhteinen harrastus alueellisesti. Jäsensihteeri varmaan voi olla avuksi, jos halutaan saada tietoa jollakin alueella asuvista Seuramme jäsenistä.

*Yhteistoimintaa ja
hyvää kesää!*

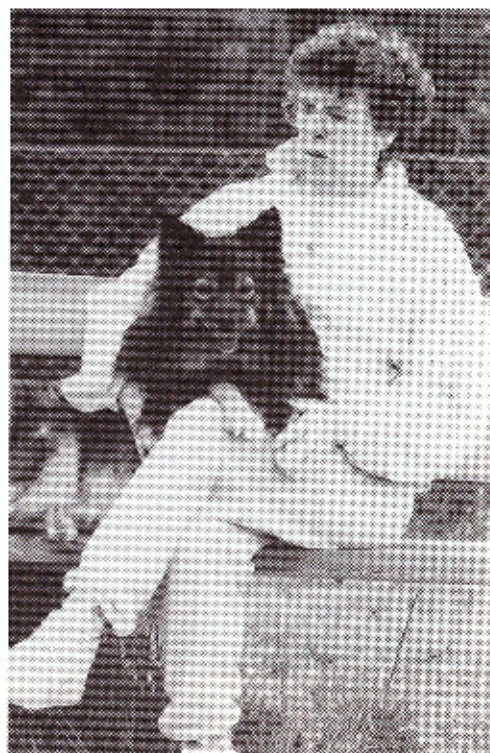
SELVITYSPYYNTÖ JÄSENILLE

Seuralla ei ole käytettävissä tietoja siitä, onko paimensukuisissa lapinkoirissa sokeuteen johtaneita PRA-tapauksia. Olisikin toivottavaa, että jäsenet lähettäisivät Seuran kasvattajatoimikunnalle (Marja Masalin, Paloheinäntie 34, 00670 Helsinki) tiedot sokeutuneista koirista. Ilmoituksesta tulisi käydä ilmi koiran sokeutumisikä ja sokeutumisen eteneminen. Kaikista silmätarkastetuista koirista pyydetään lähettämään tarkastustodistuksen kopio toimikunnalle tilastointia varten. Näin voitaisiin yrittää selvittää, onko tutkittujen koirien lähisukuisia tutkittu ja onko niissä todettu mahdollisia muutoksia silmissä.

Kasvattajatoimikunta

Puheenjohtajan palsta

SEIJAO. LÄHDESMÄKI

Vuosi lopuillaan

Vuosi 1990 alkaa lähestyä loppuaan. Se on merkinnyt koiramaailmassa monenlaisia muutoksia: penikkataudin leviäminen esti näyttelyiden pitämisen ja sai muutenkin aikaan hämminkiä sekä koiraväessä että sen ulkopuolella. Tilanne on nyt rauhoittunut niin paljon, että Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran suunnittelema jälkeläisseurantatapahtuma voitiin järjestää. Tapahtumasta on selostus toisaalla tässä lehdessä, joten en käsittele sitä enempää.

Syksyllä pidetyssä seuramme ylimääräisessä kokouksessa saatiin sääntömuutos hyväksytyksi ensimmäisen kerran. Nyt odottelemme oikeusministeriön kantaa sääntöjen kelpaavuuteen. Ne tulevat toiseen käsittelyyn kevään vuosikokouksessa.

Juhlajulkaisua odotellessa

Olemme saaneet kokoon jo aika mukavasti aineistoa juhlaulkaisua varten. Eriytyisen arvokkaan lisän juhlaulkaisuun tuovat kantakoirien kuvat, jotka olemme hankkineet seuran käyttöön. Yritämme saada kuvat julkaistuksi värillisinä.

Tähän kuvahankintaan liittyen vetoankin kaikkiin jäseniin. Jotta saisimme katetuksi kuvien ostosta aiheutuneet menot, johtokunta toivoo, että mahdollisimman monet jäsenet suorittavat ensi vuoden jä-

senmaksun, 70 markkaa, tämän Reviirin mukana tulevalla jäsenmaksulomakkeella jo tammikuun aikana. Samalla posti-siirtolomakkeella on mahdollisuus maksaa myös juhlaulkaisun ennakotilaushinta 120 markkaa. Ennakotilaajat saavat siis tammikuun loppuun mennessä tilatun julkaisun 50 markkaa lopullista hintaa halvemmalla. Otamme vastaan myös lahjoituksia toimintamme tukemiseksi näin juhlan kynnyksellä.

Jäkeläisseurantatapahtuma tammikuussa 1991

Seuran kasvattajatoimikunta järjestää uuden jälkeläisseurantatapahtuman Pukinmäen VPK:lla sunnuntaina tammikuun 20. päivänä kello 11.00. Heti koirien esittelyn ja mittaamisen jälkeen Kerttu Alm tarkastelee yksityiskohtaisemmin joitakin koiria ja esittelee eri tyyppejä. Yleisö voi osallistua koirista käytävään keskusteluun, joten toivomme mahdollisimman monen tulevan jälkeläisseurantatapahtumaan katsomaan ja kuulemaan.

Katselmus 1991

Paimensukuisen Lapinkoiran Seuran Katselmus 1991 pidetään 10.3.1991 Tuomarinkylän Koirakeskuksessa. Päätaavoitteena on tehdä paimensukuista lapinkoiraa tunnetuksi tälläkin tavalla. Toivomme saavamme tilaisuuteen aina-

kin 100 koiraa, jotta juhluvuoden kunniaksi olisi esillä koiriemme koko kirjo. Pyrimme järjestämään myös erilaisia toimintoja, jotta muukin yleisö tuntisi kiinnostusta Katselmusta kohtaan.

Korjaus

Kasvattajatoimikunta on esittänyt korjattavaksi edellisessä Reviirissä ollutta kirjoitusta PRA:sta seuraavasti: "Vaikka tutkimuksissa ei ole todettu ainutlaakaan selvää PRA-tapausta, emme voi sulkea pois sitä mahdollisuutta, koska ns. virallisen linjan PRA-koirien sukutauluissa esiintyy myös paimensukuista. Tästä syystä jatkamme koirien tutkituttamista."

Seija O. Lähdesmäki